

У честі у насцері:

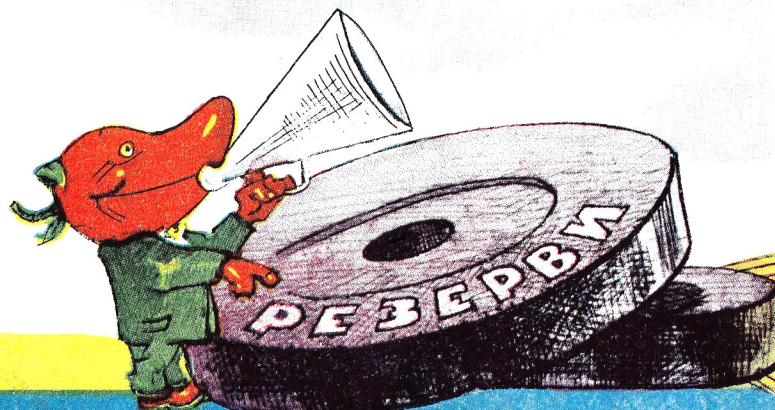

Мал. К. ЗАРУБИ

- ★ Про херсонських „колекціонерів-мільйонерів“ (стор. 2).
- ★ Про спрятних шахраїв та розязякуваних голів (стор. 4).
- ★ Наша будівельна вікторина (стор. 9).
- ★ Про тих, що греблі рвуть та рибку гребуть (стор. 10).

Ще не всюди по-справжньому борються за повне використання усіх резервів сільського господарства.

— При такій силі можна і цю вагу підняти.

п е р е ць

Павло КЛЮЧИНА

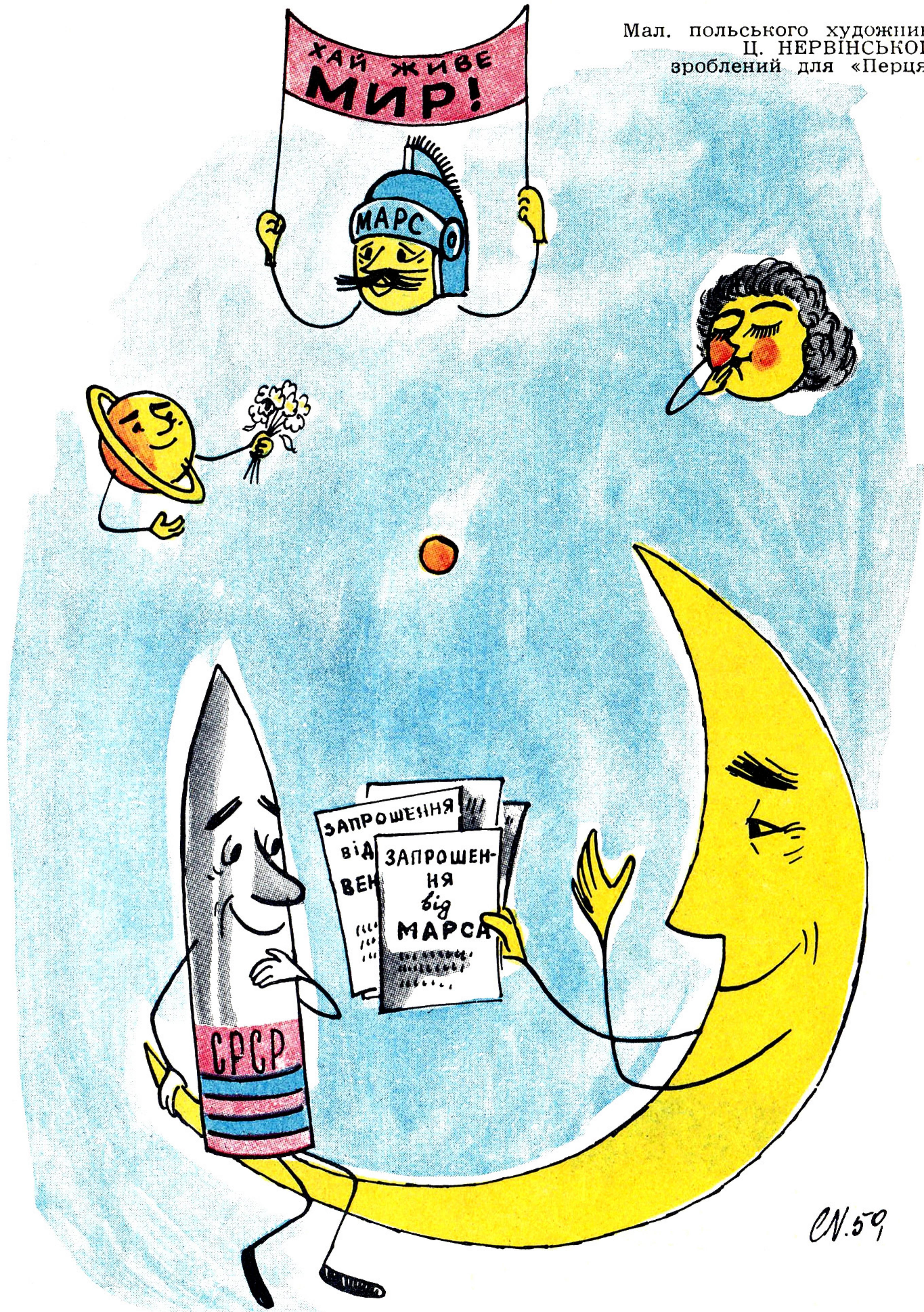
ЧОРТ І ЄВАНГЕЛІЄ

(За Х. Радевським)

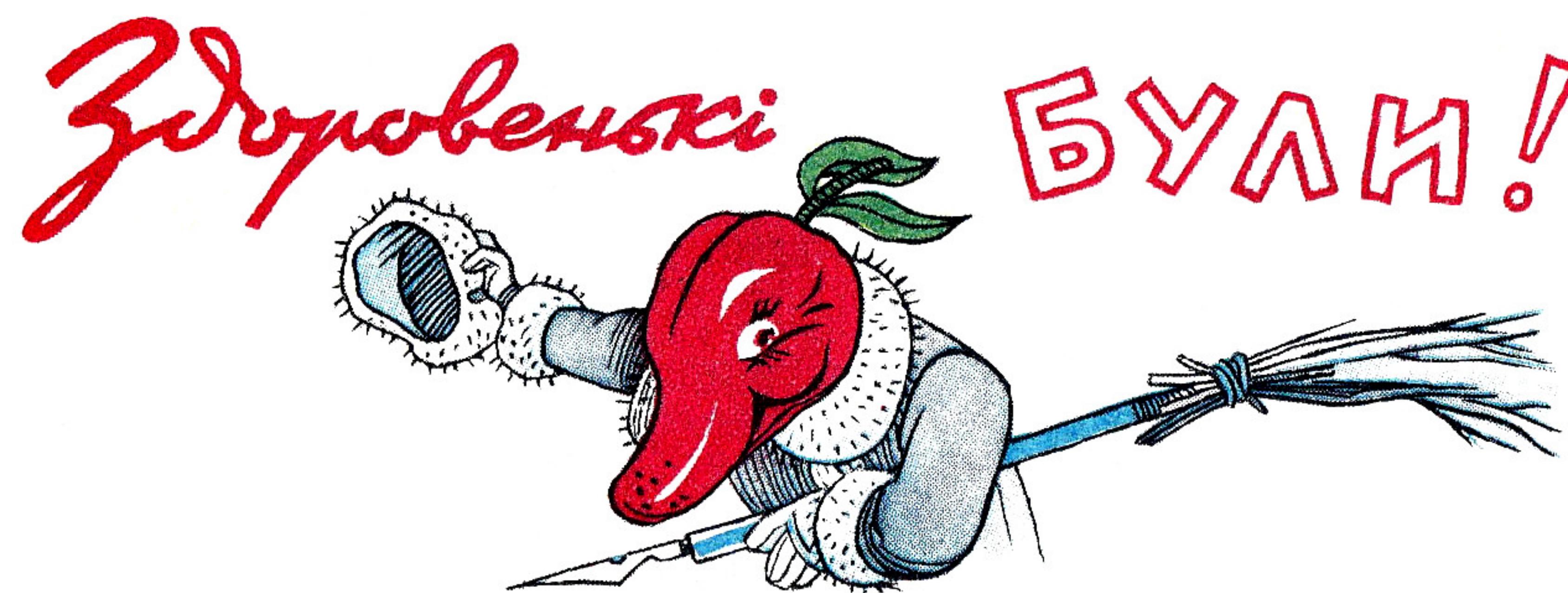
Осточортіли Чорту дорікання,
Що він забув святе писання,
Що він підліший від усіх,
Що на землі від нього гріх,
Що людям він страшного зла бажає
І що йому дороги в рай немає.
Обридло все це — просто жах!
І Чорт ступив на інший шлях.
Спасатись вирішив нечистий. І для того
Купив євангеліє в батюшки старого.
Нічим займатись більше не схотів,
А за святе письмо засів.
Напам'ять вивчив заповідь відому
(Я, може, й не дослівно передам):
«Не побажай того ні кому,
Чого не хочеш мати сам».
Цей текст він цитував, де треба і не треба,
Побожно підіймав баньки до неба,
Поклони бив, молився, наче дяк,
А сам про себе думав так:
«Собі добра не жду і людям не бажаю
І зберігаю лінію свою:
З письмом святым просунуся до раю,
Та чортом залишуся і в раю!»

Я зустрічав таких:
заради честі й слави
Читають «Капітал» та рвуться до мети,
А думають — мов той лукавий —
І в комунізм приватником ввійти.

CN.59

Місяць до ракети: — Всі мої колеги ждуть тебе
в гості.

Лист керівникові групи устаткування технічного відділу Херсонського раднаргоспу т. КРАСИЛЬНИКОВУ, начальникові відділу капітального будівництва того ж таки раднаргоспу т. ДОМНЕНКОВІ та начальникові управління матеріально-технічного постачання знову ж таки Херсонського раднаргоспу т. АНАЦЬКОМУ.

Вельмишановний товаришу Красильникову!
Дуже шановний товаришу Домненко!
Не менш шановний товаришу Анацький!

Довідався я, що в Херсонському раднаргоспі вас більше знають не як керівників і начальників, а як колекціонерів.

Спочатку хотів написати вам звичайну листівочку і розпитати, що ж ви там у себе, у Херсоні, тан заповзято колекціонуєте. Може, думаю, філателією захопилися, поштові марочки збирають. А то ще є любителі сірникові коробочки колекціонувати або цукеркові обгортки. Хто що колекціонує, хто до чого інтерес має. Буває, збирають люди дуже коштовні колекції.

Але коли я дізнався, скільки ваша, вельмишановні товариши, колекція коштує, то в мене голова обертом пішла. Бо, скажу вам по совісті, мені не доводилось чути, щоб назибрали люди сірникових коробочок, чи цукеркових обгорток, чи навіть марочок поштових на 82 мільйони 'карбованців! Тут уже малі дитині зрозуміло, що йдеться не про марочки, не про коробочки і не про цукеркові обгортки. Йдеться про 2236 одиниць нового устаткування, яке заморозилося з вашої вини на матеріально-технічній базі Херсонського раднаргоспу.

Є серед цих одиниць токарно-гвинторізні і фрезерні напівавтомати, є ковальсько-пресове, електрозварювальне устаткування, є мостові крани і є ще багато-багато інших механізмів.

Між іншим, вельмишановні товариши Красильников, Домненко, Анацький, все це устаткування робилося на заводах зовсім не для заморожування і консервування. І коли інженери, техніки, робітники створювали нові, за останнім словом техніки напівавтомати, вони у своїх технічних проектах не передбачали, що витвори рук іхніх прикрашатимуть вашу колекцію.

До речі, за своїми службовими обов'язками вам слід було б пам'ятати, що завтра останнє слово техніки стає вчоращим і навіть позавчоращим словом техніки.

Устаткування, якому ви так люб'язно надали житлову площа на своїй базі, з нетерпінням чекають на підприємствах м'ясомолочної, харчової, рибної, текстильної промисловості вашого економічного району.

Так що передайте все це добро тим підприємствам. Крім щирого спасиби, вам нічого не скажуть.

А коли вже вас охопила така колекціонерська сверблячка, то колекціонуйте в індивідуальному порядку, за власні кошти, на власних квартирах різні речі домашнього вжитку: чайники, м'ясорубки, щітки для взуття та для одягу і не давайте ні кому з домашніх ними користуватися.

Ви, звичайно, можете образитись на мене: «Що ми — якісь Плюшкіни. чи що?»

О, любі мої! Коли б ви були Плюшкінами, це було б ще півбіди. Плюшкін, як вам відомо, займався «колекціонуванням» на свій страх і риск і вже, звичайно, не за рахунок держави. До того ж, Плюшкін збирав, як правило, речі мало кому потрібні. Вони припадали порохом, не завдаючи ні кому збитків.

З вами справа складніша. Прикиньте, не полінуйтеся, скільки мільйонів прибутків державі дадуть оті 2236 одиниць, коли їх устаткувати на підприємствах вашого раднаргоспу. І устаткувати не завтра, не через місяць, не через рік, а сьогодні.

Та, як стало мені відомо, ви розв'язуєте зараз зовсім не цю задачу. Стало мені відомо, що товариш Анацький сушить собі голову, як розширити територію матеріально-технічної бази раднаргоспу, бо ви, товариши Красильников, і ви, товаришу Домненко, переконали його в потребі подальшого колекціонування. От-от настане новий, 1960 рік. От-от почне надходити нове устаткування. А куди його складати — от питання, от завіковика!

Ніяк ви не зберетеся утрох і не полічите, у що обходиться державі ота моральна амортизація (та її не тільки моральна, бо від її ріжки устаткування теж не гарантоване), оте заморожування, консервування коштів і техніки.

Що ж, коли ви такі зайняті і вам ніколи зробити ці підрахунки, по-просіть від моєго імені зробити це голову Херсонського раднаргоспу, вельмишановного товариша І. С. Прибильського.

Гадаю, що він не відмовить, полічить і мені про все напише. Дуже буду йому вдячний. А поки що, бувайте.

Найкращі вам побажання від душі і серця.

Од вашого Перця.

БАТЬКО І ДІТИ

У місті Кам'янці на Черкащині стоять три заводи: цукровий, машинобудівний і спиртовий. А керують ними три директори: Максименюк, Бондаренко і Куценко. Жили вони, як і годиться хорошим сусідам, —тихо, мирно, лагідно: один одному, коли треба, допомагали, один одного виручали.

А тепер ось взяли та й посварилися.

І за що? За воду. Не за яксь там мінеральну — цілющу, а за оту звичайну, що в прославленій річці Тясьмин тече.

Е, у тому ж то й біда, що в Тясьміні тепер води нема. І слава про неї погана пішла, бо що ж хорошого скажеш про болото?

Довгими роками ніхто про річку Тясьмин не думав, не розчищав її, не поглиблював. От вона й замулилася, води в ній — ложка.

Надходила пора цукрозавод пускати. А без води цукру не звариш. Отут і заварилося...

Почав цукрозавод греблю гатити, щоб воду зібрати.

— Гвалт, рятуйте! — закричав директор машинобудівного заводу. — Крадуть воду! А наша ж електростанція без води і не чміхне.

І давай собі мостити греблю.

— Без ножа ріжуту! — заволав директор спиртозаводу. — Ні краплі води до нас не доходить. Як же я той спирт гнатиму?

Отак і посварилися, мало за чуби не взялися.

А немає того, щоб спільними силами річку розчистити та водоймище спорудити, таке, щоб усім підприємствам води вистачило і щоб воно місцевість прикрашало.

Синки—директори — сперечаються, а батько — Київський раднаргосп — нікак не надумить їх, що треба робити.

БУЙНА ФАНТАЗІЯ

Клеванська районна газета (Ровенська область) в одній статті покритикувала три артілі за те, що вони повільно розвивають тваринництво. Найбільше перепало колгоспові «Перемога». Про нього написано:

«Погано дбають тут і про розвиток свинопоголів'я. З наявних 65 разових свиноматок покрито 34. А що таке їх перехресне запліднення, зоотехнік і уяви не має».

Написав це «сочінені» працівник редакції І. Короп.

Що таке перехресне запилення рослин — усі знають. А от про перехресне запліднення тварин ще ніхто не чув. Як видно, лише один т. Короп про нього уяву має.

Честь йому за таке відкриття!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

„ЗАВОД У БУР'ЯНІ“

Понад чотири роки тому у місті Дніпропетровську почали будувати бетонний завод. Витратили на нього три мільйони карбованців, та й зупинилися... Недороблені і недобудовані споруди заросли бур'янами.

«Як же це вийшло, що бур'ян переміг бетон?» — запитав «Перець» у фейлетоні, який було надруковано у № 16.

Держплан УРСР, розглянувши фейлетон «Завод у бур'яні», визнав його цілком правильним і повідомив редакцію, що вина за все лягає на Дніпропетровський раднаргосп. Він не включив у плани 1958 і 1959 років будівництво бетонного заводу, не використав наданих йому прав розподілу коштів, щоб закінчити спорудження заводу.

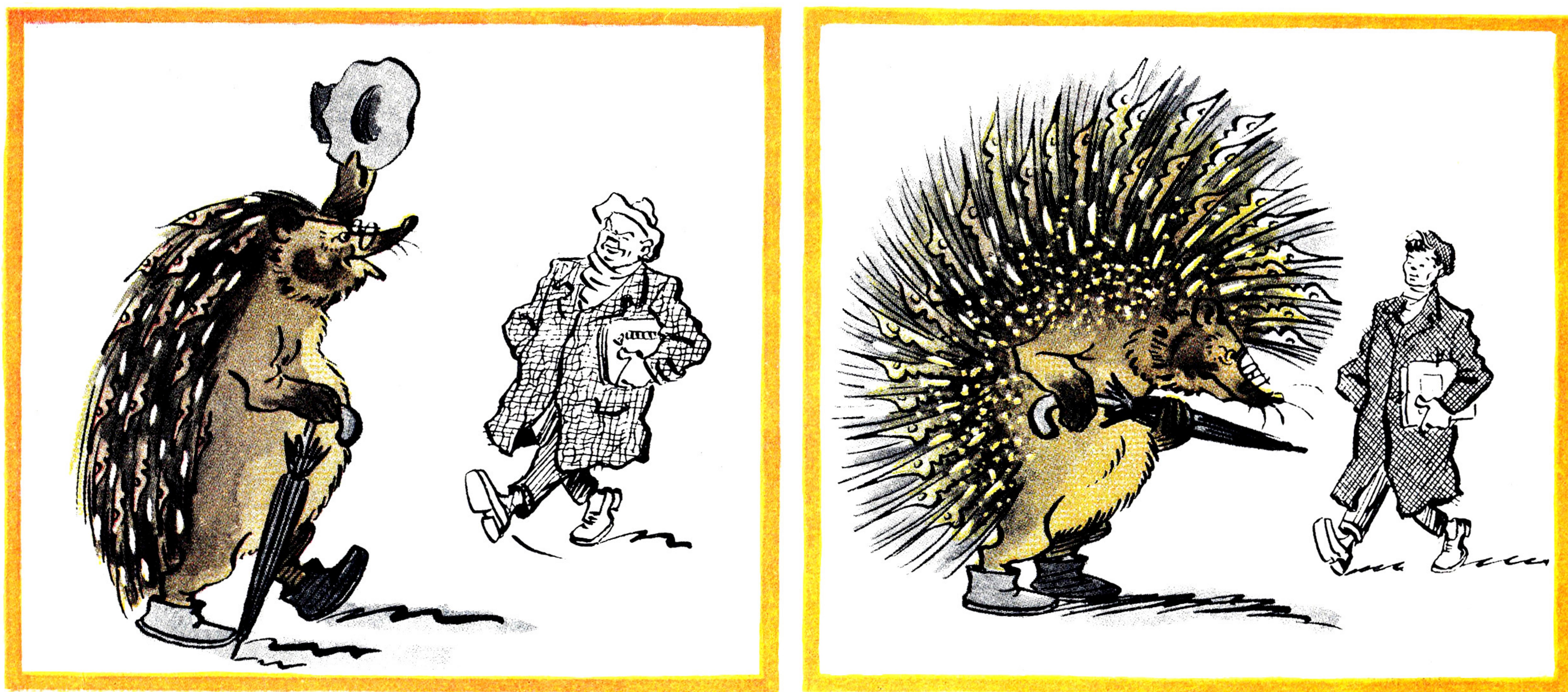
Держплан УРСР вказав керівникам Дніпропетровського раднаргоспу на неприпустимість такого становища і повідомив їх, що на 1960 рік знову заплановані асигнування в розмірі 6,1 млн. крб. на закінчення будівництва бетонного заводу.

Ну, що ж, до 1960 року часу залишилось небагато. Будемо сподіватись, що завод стане до ладу й почне видавати дуже потрібну народному господарству продукцію.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

ІЖАК-КРИТИК...

...коли він зустрічається з маститим...

...і звичайним автором.

КВІТНЕ, розбудовується колгоспне село. Дивишся: ще вчора яму під фундамент копали, а сьогодні вже покрівлю зводять. А там:

— Просимо на новосіллячко! І мама просять, і тато просять, і ми з нареченим ласково просимо — не відмовте!

Ростуть нові школи, клуби, лікарні. Зводяться господарські приміщення...

А на все те — різні матеріали потрібні, бо то тільки в пісні співається: «Збудуй хату з лободи...» Нині лободою не обійдешся. Треба багато лісу, цегли, черепиці, бо ж усе будеться не на рік-другий, а так, щоб і синам та онукам споруди служили.

На біду, не скрізь і не одразу роздобувають будівельні матеріали ті, кому про це дбати належить. Отут і вилівають на поверхню всілякі пройдисвіти, ласі поживитися за чужий рахунок.

Ввалиться отакий-от здоровило в контору колгоспу та до голови:

— Бачу, що ви будуетесь.

— Від людей не відстаємо. Он Палац культури зводимо. Уже й стаціонарну кіноустановку придбали. Годі пересувку виглядати. От тільки з будівельними матеріалами сутужно...

— Так чого ж ви мовчите? Та я вас завалю лісом! Та таким лісом, що як дзвін! От не зійти мені з оцього місця, коли брешу!

Керівник колгоспу не знає, де вже такого несподіваного гостя й посадити. А той далі веде:

— Тільки ж — самі знаєте... Ліс треба зрубати, вивезти, а потім у вагони навантажити... От і обійтися кубометр...

До бесіди приєднується бухгалтер. Клацає рахівниця, сума росте. Коли вона стає досить-таки кругленкою, гість схоплюється:

— Засидівся я тут. Поспішати треба. Не ви одні в мене...

— Так ви вже постараїтесь. А за грошима затримки не буде...

І вдячний голова поквапливо підсовує кільканадцять тисяч карбованців. Відвідувач гроші в портфель і — ой, був, та загув!

— Не віриться, щоб отак відразу гроші на бочку! — скаже читач. — Та що він, голова той, з глузду з'їхав?

А то вже міркуйте самі. Ось факти.

Минулого літа біля контори артілі ім. 40-річчя Жовтня, Високопільського району на Херсонщині, товпилися колгоспники. Вони читали барвисте оголошення:

«Хто хоче придбати будівельний ліс, здавайте гроші в контору».

Знайшлася, мовляв, спасенна душа, яка всіх будівельним матеріалом завалить.

Ліс рубають-

Зібрали колгоспники більше тридцяти тисяч карбованців. А голова колгоспу т. Васюк з артильної каси 108 тисяч одвалив. Натоптав тими грішми кишені Овчаренко Іван Савелійович і гайда... Аж у Пермську область стрибонув.

Минуло півроку. Колгоспники всі жданники поїли, а Овчаренка щось не чути. Тоді голова колгоспу до заступника Ріпенка:

— Щось воно ніби смаленим пахне. Чи не гайнути нам у ті ліси?

Сіли на колгоспну машину і гайнули. Чerez якийсь час повертаються, задоволені такі.

— Бачили, — кажуть, — Овчаренка. І ліс бачили. Там такий ліс, — неба не видно!..

А незабаром з'явився і сам Овчаренко та як залементує:

— Покрали ліс! На пні покрали! Самого ледве живого випустили!..

Керівники колгоспу тільки руками розвели:

— Що ти діяти будеш? З голого, як з свято...

Більше року «заготовляв» у Дрогобичі ліс для колгоспу ім. Сталіна, Компаніївського району на Кіровоградщині, Григорій Дудник. Добряче заготовляв... День у день з такою ж, як і сам, шатією-братьєю в козла різався. А що не день, то й 25 карбованців командировочних, та ще в колгоспі два трудодні записували. Одним словом, «солдат спить, а служба йде...» І хоч Дудник не заготовив за рік ні тріски, однак прихопив собі ще кілька тисяч карбованців колгоспних грошей. І тільки бульки пішли!

У Костромі прогулюється «заготовувач» колгоспу ім. Жданова, Комишнянського району

на Полтавщині, Олексій Моргун. Користі від нього колгоспові не на багато більше, як з торішнього снігу. Проте і командировочні і трудодні (по два на день) одержує справно. А голова колгоспу Андрій Павлович Чуб ним не нахвалиться. Ще й року, каже, не минуло, як подався Олексій Якович на заготівлі, а вже кілька поліняк лісу доставив. Нахваляється ще підкинути. Грошай тільки малувато, пише.

А взяв той Моргун з колгоспної каси 38 тисяч карбованців!

Якийсь пройдисвіт Зир'янов поцупив з колгоспу «Зоря комунізму», Старовижівського району на Волині, 27 тисяч карбованців. Дали йому ті гроші на придбання будівельних матеріалів, а придбали дірку з бублика.

Не нахваляється любителі «лісових справ» і головою колгоспу ім. Ілліча, Старомлинівського району, Сталінської області, Дзозем. Дуже щедро він колгоспні грошенята наліво і направо роздає.

У спійманого на гарячому шахрая Бараповського знайшли чимало бланків з печаткою і штампом колгоспу «Перемога», Щорського району, Дніпропетровської області. Правління колгоспу дало йому в руки всі козирі для темної гри. Можна вільно стрибати по білому світу.

Такі-то факти. А їх чимало.

Загальновідоме прислів'я: «Ліс рубають — тріски летять» в даному разі має такий вигляд: «Ліс рубають — грошики летять». Летять вони з колгоспних кас до загребущих рук спритних пройдисвітів-заготовувачів. А ті навіть подякувати добросердим головам забувають.

А подякувати є за що. І за те, що всілякі довідки та бланки злодіям щедро постачають, і що печатку на якому завгодно місці ставлять, і за те, що колгоспні гроші легко з рук випускають.

Подякувати так, щоб назавжди пропала охота з пройдисвітами брататися.

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

ОСТАП ВИШНЯ

До 70-річчя з дня народження

Мисливство

Ах, тумани над озерами!
Ах, луки над Дінцем, над Пслом, над Ворсклою!
Ах, ліси! Ах, лани широкополі!
Господи! Та хто ж вигадав оце все?!

Хто вигадав крижня, хто зайця соторив та лисицю?

Та ви знаєте, що оце все робить з людиною?!

З тою людиною, що в звичайній час життя свого повсякденного — нормальніша за нормальних усіх людей, а в суботу або в день перед святом починають у неї (в людини в тієї) бігати очі, починає та людина на кріслі крутитися, совати-ся, поглядати щохвалини на годинника, а потім непомітно бочком, бочком за картузом — і шустро з установи!

І біжить та людина додому, хапає рушницю, ягдташа, патронташа, собаку і мчить на вокзал, бо ж о 4-й годині поїзд іде!

І ніяка сила не в силі зупинити тої людини!

І ніколи ніхто її не зупинить, бо... ах, тумани над озерами! Ах, ліси! Ах, лани широкополі! Ах, качки! Ах, зайці!

Бо та людина — мисливець!

Нема в світі найбільшої сили, як жінка!

Але в цім разі і жінка нічого не відіде...

І жінчина сила розбивається об тумани над озерами, об ліси, об лани широкополі...

* * *

— Іване Петровичу, в суботу ідемо?
— Як вирвусь, так ідемо!
— Звідки вирвусь?
— З дому! Заховала, треклятуща, рушницю!
— Ну? І не пойдете, значить?

— Нічого це, брат, не значить, бо дав синові полтиника, щоб винюхав, де вона її заткнула, та переховав у інші місце! Він у мене такий, що знайде! Пойдемо!

* * *

Яка ж це сила велика — мисливство!
А хіба не сила?

Уважайте!
Коли ви сидите у вагоні і в думках уже націлуетесь на крижня, розлітаються двері і в вагон ускакує солідна людина.

— Товариш! Нате мою рушницю, на тій ягдташа, а я поки що під лаву! Та прикрійте мене, голубчики, вашою суккою, бо витягне!

— Хто витягне?
— Жінка витягне! Ззаду біжить!
І коли вскочило у вагон те, що «витягне», так старий мисливець, що на своїм віку «ведмедів давив, як поки що під лаву! Та прикрійте мене, голубчики, вашою суккою, бо витягне:

— Тигра бачив, гіену бачив, а ніколи таг не лякався, як оце тепер! Моя вже вмерла, царство її небесне: одвік у же!

Ах, тумани над озерами!

* * *

Ви, товаришу, ще не мисливець?
Як же це так?
На самій Харківщині вже дев'ять-тисяч мисливців, а ви ще не запи-салися?

Ай-ай-ай-ай-ай!
Запи-сяте — це ж не так тяжко!

Остап ВІШНЯ та Максим РІЛЬСЬКИЙ (зліва)
на похованні під селом Ліщинка, Кагарлицького
району, Київської обл. (Листопад 1950 р.).

Що зайці повтікали — пусте...
Але як же чудесно у лузі!
Хоч нічого їй не вбили, зате
Від душі посміялися друзі.

Фото Г. РІЛЬСЬКОГО.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

- Для того, щоб бути мисливцем, треба ось що:
1) Складану алюмінійову чарку!
2) Баклажку таку, що містила не менш, як літр.
3) Фунтів зо два мисливських сосисок.
4) Патронташ.
5) Ягдташ...
6) Рюкзак (це така сумка, що за плечі одягається)...
7) Чоботи мисливські. Довгі такі — аж по самі тпруті...
8) Реміньяку — зайці носити...
9) Торочки — качки носити...
10) Барклайку — набої набивати.
11) Закрутку — набої закручувати.
12) Мірочку — порох та шріт одмінніяти.

- 13) Мисливський квітіток...
14) Рушницю. Остання — не обов'язкова, бо можна самому собі або товарищеві ногу чи голову прострелити.

Все це на себе одягається і ідеться полювати.

Коли потім вас запитають:
— Що, товариш, вбили?
— Та пляшоч з чотирі — таки вбили! А потім у порожні пляшки поціляли!

Ви вже — справжній мисливець.
Ви вже абсолютно нічим не відрізняєтесь од 95% усіх наших, най-досвідченіших мисливців!

1927.

Остап Вішня (в уяві читачів)

Дружній шарж Олександра Довженка
1928 р.

Tіни з забутих предків

(РОМАНТИКА)

Радянський трактор «Запорожець»
визнано красним за «Фордзону».

І лежить степ степучий, як море великий...

І нема тому степові краю, і нема юму меж, і стелиться він велетень, і полноше боки свої аж у морі синому...

І гуляє степом вітер, і колеться вітер об стерню пшеничу...

І завиває з болю вітер, свої груди об стерню вразивши, і закрутити, і задме, і помчить степом далі, і б'ється десь на півночі об кучеряви ліси, або промиває свою рану в хвилях моря синого...

Родючий степ. Безмежний степ...

І виходить з-за могили козак запорізький... І свистить по-свистом лунки, і здригається тілом могутнім, і дихає грудьми велетенськими...

Викликає козак запорізький на герць супротивника.

— Гей, виходи, супротивнику заокеанський! Гей, та й спро-бумо, хто дужкий із нас!

І на посвист той на козацький, на посвист той на запорізь-кий, з-за другої могили високої супротивник виходить за-океанський.

І кричить супротивник козакові запорізькому:
— Поміряємо!

— Здається! Ти переміг, запорожцю славний.

І залунала навколо:

— Слава запорожеві! Заокеанця переміг!

І покотилася по всьому світі радіова хвиля:

— «Запорожець» «Фордзона» переміг.

І стиснув селянин рукою робітників її сказав:

— Слава промисловості радянській.

А за океаном, за Атлантичним Форд закислився...

Оце є уся романтика!

1925 рік.

КОЛІСБ ТЕПЕР

Що, якби колись, за царя та під час якогось перепису, коли тебе запитали б:

— Якої ти національнності?

А ти взяв би й бабахнув би:

— Українець я.

От біштука була. І пристав біг з дзвониками, і справник торхотів біз пристяжними, щоб на таке дивне подивитися, на живого українця.

А губернатор біз одну телеграму бив би справникові:

— Приставить мені оте чудо-юдо в губернію.

А другу до міністра внутрішніх справ:

— За честь маю доложити Вашому Високопревосходи-тельствові, що в селі такому один мужик українцем про-звався. Вже сидить. Молебня во зdrавie государя імперато-ра одправлено. Чекаю наказа.

А міністр телеграм:

— Вислати у 24 години!

І були б візаж у Нарімському краю, кайданами поторох-кували б.

А тепер і українцями ми прозиваемося, і вдома живемо, і в школі українською мовою вчимося.

А ви так запитайте свого вчителя, що вчителював до рево-люції, як юму було наказувано вчити нас.

Що юму було, коли він навчить дітей якоїсь української пісні співати.

Він вам отакого розповідатиме.

Як тільки пролунає в школі хоч невеличка українська пісня, тоді батьшка сідають уночі за стола й пишуть до інспек-тора народних шкіл:

«Ваше Високоблагородіє. Маю за свій пастирський обов'язок з сумом повідомити вас, що в нашій школі з'явився гетьман Іван Mazepa, що хоче відділити Малу Руслів із под скіпетра Великого Білого Царя. Діти в школі вже спі-вають: «Ой, за гаєм, гаєм, гаєм зелененьким». Коли не буде вживо заходів, у нашім селі буде республіка.

Ваш покірний слуга
отець І. ПРЕСВЯТОБОГОРОДИЦЬКИЙ».

Тоді випадково ніби приїздить до школи інспектор.

— Драстуйте!

— Драстуйте!

— Ну, як у вас тут?

— Та нічого.

— Співають дітки?

— Співають.

— Можна послухати?

— Можна. До-ля-фа. «Боже, царя храни!»

— А ще яких пісень ваші дітки співають?

— «Коль славен наш господь».

— А ще?

— «Во саду-лі, в огороді».

— А mestных, малоросійских не співають?

— Та трошки її своїх співають.

— Ага! Ну, спасибі.

А тоді в учительській:

— Ось що. Ви б, може, подали прохання поки що на перево-вод ваш на хутрі. Це я тільки зважаючи на дітей ваших не звільняю вас зовсім з посади.

— Та за віщо ж?

— Так, знаєте, «для пользи служби».

І пойде собі інспектор.

А тепер...

Тепер і всеукраїнський день музики є, а не то що «Ой, за гаєм, гаєм...» Тепер ми — українці й ніхто нікому про це телеграм не посилає, й ніхто за це ніде кайданами не бряж-чить...

І вже десять літ!

І як усе ніби просто.

І живемо ми, українці, і живуть з нами руські, білоруси, поляки, болгари, греки, молдавани.

І кожний народ має свою школу, суд зі своєю мовою, мають цілі свої райони.

І за чуби не беремось.

А перейдіть з нашого Поділля тільки за річку Збруч — і зразу вас за грата.

І скільки плачу, сліз і крові, щоб мати українську школу.

А чи маєте ви хоч би ж у тій-такі панській Польщі україн-ський суд?

А напишіть ви там яке-небудь прохання по-українсько-му, — що вам там зроблять.

От вам і революція!
От вам і Жовтень!

1927 р.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

РЕЗОННА ВІДПОВІДЬ

ХТО ВИНЕН

Канцлер казначейства (так звуться в Англії міністр фінансів) поскаржився на прес-конференції, що його двогодинній промові в палаті громад газети приділили лише два рядки. А от його парусні яхти, яка здобула перемогу на змаганнях, вони відвели два стовпці.

Відповідь представників преси була така: парусні маневри пана канцлера були дуже цікаві і захоплюючі, чого не можна сказати про його фінансові маневри.

КАНДИДАТИ НА ЧОРТЯЧУ СКОВОРОДУ

Серед кандидатів на чортячі сковорідки, на яких будуть підсмажені палії нової війни, є кілька суб'єктів у сутанах.

От хоча б єпископ нью-йоркський кардинал Спеллман. Так-от цей самий Спеллман аж місця собі тепер не знаходить.

У першу ж святу неділю після від'їзду з Америки радянських гостей кардинал Спеллман виголосив довгу проповідь у американській військовій академії «Вест-пойнт».

Чому саме кардинал вирішив звернутися з божим словом до майбутніх офіцерів, видно із змісту його проповіді.

Спеллман закликав свою паству «не піддаватися опіуму мирного співіснування».

Словом, рятуй нас, господи, від мирного співіснування. Амінь! Колега Спеллмана — єпископ бостонський Кашінг так перелякався загрози мирного співіснування, що закликав усіх віруючих не випускати з рук своїх останню таємну зброю.

«Після провалу всіх наших зусиль, — закликав віруючих Кашинг, — ми тепер повинні звернутися до нашої таємної зброї — до молитви».

Ой, не про таємну зброю треба думати, святі отці!

Про спасіння власних душ потурбуйтесь, бо вже приготували вам чорти найгарячіші місця на своїй сковороді.

У Сполучених Штатах рік у рік збільшується число нещасних випадків на виробництві.

Особливо багато їх трапляється на шахтах.

Тисячі робітників гинуть, тисячі жінок і дітей залишаються вдовами та сиротами.

Гадаєте, що в нещасних випадках винна погана охорона праці чи відсутність належної техніки безпеки?

Анітрохи! Американські вчені-психіатри Фландерс Данбард та Френсіс Александр прийшли до висновку, що винні в цьому... самі робітники.

Глибокодумні професори довго вивчали проблему нещасних випадків, особливо на американських шахтах, і відкрили нову, досі невідому хворобу. Данбард і Александр назвали її «манія до нещасних випадків». Спритні вчені доводять, що коли, скажімо, якось шахтаря двічі чи тричі засипає породою, його треба оголосити хворим на оту нову, відкриту ними хворобу. Такого робітника вони називають «підозрілим на манію нещасних випадків». Робітники, мовляв, самі себе засипають у шахтах, самі лізуть під ножі і шестерні.

Може, хто гадає, що Данбард і Александр ніякого наукового відкриття не зробили? Ні, вони відкрили очі навіть наївним американцям на те, що наука данбардів і александерів служить доларово-му мішкові.

НАГОРОДА

42-річний безробітний Рудольф Р. врятував у місті Кобленці (ФРН) дівчину, яка потопала. Коли поліція засікалась прізвищем та адресою рятівника, щоб нагородити його медаллю, то з'ясувалося, що він не має притулку і ночує, де доведеться.

Безробітного було заарештовано за бродяжництво.

Хто ж тепер його врятує?

Мал. Л. БОЙКА

БОЛГАРСЬКІ ТА УГОРСЬКІ ЕПІГРАМИ

ПОСАДИ В ОДНІЙ УСТАНОВІ

Данчев записує,
Манчев приписує,
Ганчев відписує,
Станчев підписує.

Ів. НІКОЛОВ.
Д. ПАВЛОВ.

НАВЧИВСЯ

Узяв він синка свого до магазина,
Щоб руки навчився до чогось приклади.
Ось місяць пройшов... Ось і рік вже
пролинув
І син той навчився від батенька... красти.

Т. МУХТАРОВ.

КУЛЬТУРНИЙ

Серед жінок культурним він вважався,
Розумним і розвиненим на подив!
Він біля опери з дівчатами стрічався,
Але до опери ніколи не заходив.

Йордан МІЛЕВ.

БЛАГОЧЕСТИВИЙ

Сіє хрест з розп'яттям божим
На шій жирній і товстій.
А попадеш у руки — може
Живим розп'ясти на хресті.

Ал. МУРАТОВ.

З болгарського сатиричного журналу «Стършел» (Софія).

БОЯЗЛИВИЙ

Що воно варте
Отаке буття?
Весь вік тримтів,
Як мишена у дерті...
Був молодим —
Боявсь життя,
А постарів —
Почав боятись смерті.
Іштван ХЕГЕДЮШ.

СЛАВА ПОЕТА

Його погані вірші всюди лають,
Поет же їх не кидає пекті.
Він прагнув слави і досяг мети:
Про нього ж як не як, а знають...

Міклош ЛЕЛКЕШ.

ПРО ВІШАЛКУ

Якщо її донька пришиє мені,
Продержиться вішалка рівно три дні.
Якщо ж там докладена жінчина праця,
Днів десять та вішалка буде триматися.
Якщо ж приладнає ту вішалку мати,
То з рік вона буде триматись.

Калман КОВАЧ.

З угорського сатиричного журналу
«Лудаш Маті» (Будапешт).
Переклав Юрій КРУГЛЯК.

Дипломатичний багаж прихильників холодної війни.

Мал. Л. КАПЛАНА

«Ми не хочемо пролазити в існуючу державу з чорного ходу, — заявляють фашисти Західної Німеччини. — Ми хочемо зайти з парадного ходу».

БІЛЯ ПАРАДНОГО ПІД'ЇЗДУ

— Відчиняй, свої!

Відгадай!

Погляньте, товариші, на фото, позначене № 1. Що на ньому зображене?

Ви не помилилися, зображене будинок у Львові. На вулиці Аральській він крається під номером 6. Але то будинок не звичайний, хоч господар його і вважає себе звичайним індивідуальним забудівником, яких зараз у Львові сотні.

У цьому будинку — 125 квадратних метрів житлової площи і майже стільки ж — хитрої, тобто такої, яку в першу-ліпшу годину можна додатково перетворити на житло. Три поверхі. Три кухні (одну наречено пральнею). Три комірчини з них, куди й королям пішки ходити доводиться.

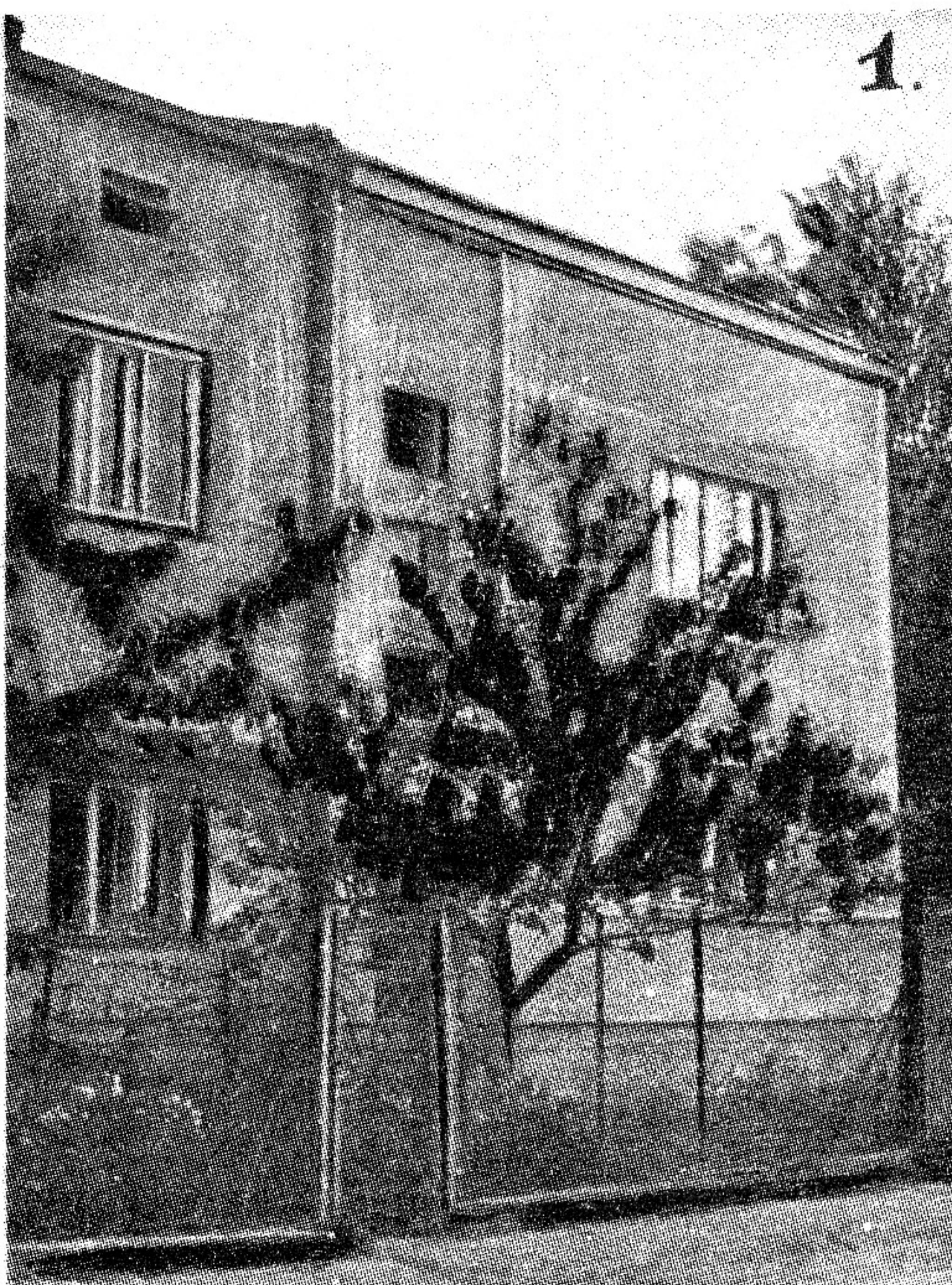
І все це для однієї сім'ї з чотирьох чоловік. Так, принаймні, запевняє завідуючий продовольчим магазином Андрій Григорович Голдрич. Саме він і спорудив собі таку хатинку.

Відгадайте, — на які заощадження?

* * *

А от — ще одна загадка.

Вже не один чоловік на ній собі зуби поламав, а проте ніхто відповісти не може: як це зубному техніку Шраеру С. М., при його скромній зарплаті — 600 карбованців на мі-

1.

сяць, удається відгрохати таке громадя на вулиці Марата, 1. (Фото № 2).

Навіть гр. Бойко, якому зубний технік недавно «уступив» половину будинку, і той роз'яснити не може.

Може, ви скажете?

* * *

Тепер — питання, розраховане на людей забобонних: як тлумачити слово «везе»?

Кажуть, що дуже везе І. В. Поротьку, завідуючому гаражем Львівської взуттєвої фабрики.

Кажуть, що зарплату — 650 карбованців йому видають якими-сь чудодійними грошима: скільки б він їх не тратив, а в кишенні — все повно...

Отаким чином і вдалося Поротьку на свою скромну зарплату купити автомашину «Волгагуз», яка коштує 40.000 крб.

Ще більше повезло завідуючому гаражем, коли він надумав власним житлом обзавестися. Інші забудівники цеглу по лімітних книжках брали, а до завгара вона сама пливла — самоскідом...

Зате ж і дім виріс у Івана Васильовича на вул. Харківській, 42 (Фото № 3). Що вже з фасаду, що вже ззаду — все як на картинці! А обрамлена вся ця картинка капітальним цегляним муром триметрової висоти.

Словом, не дім, а дзвін!

Незрозуміло тільки: на які такі кошти побудуваний він?

* * *

А звідки взявся на вулиці з романтичною назвою «Утіха» оцей дім під № 21. (Фото № 4).

Правда, непоганий особнячок? Недаремно ж тямущі люди оцінюють його в 250 тисяч карбованців.

Це — приватна власність І. Й. Бріндас. На її особисті заробітки придбана. На ті 350 карбованців, які вона одержувала, коли була буфетчицею чайної № 23.

Полічіть, скільки їй довелося щомісяця із своєї зарплати відривати, щоб такий особнячок збудувати.

* * *

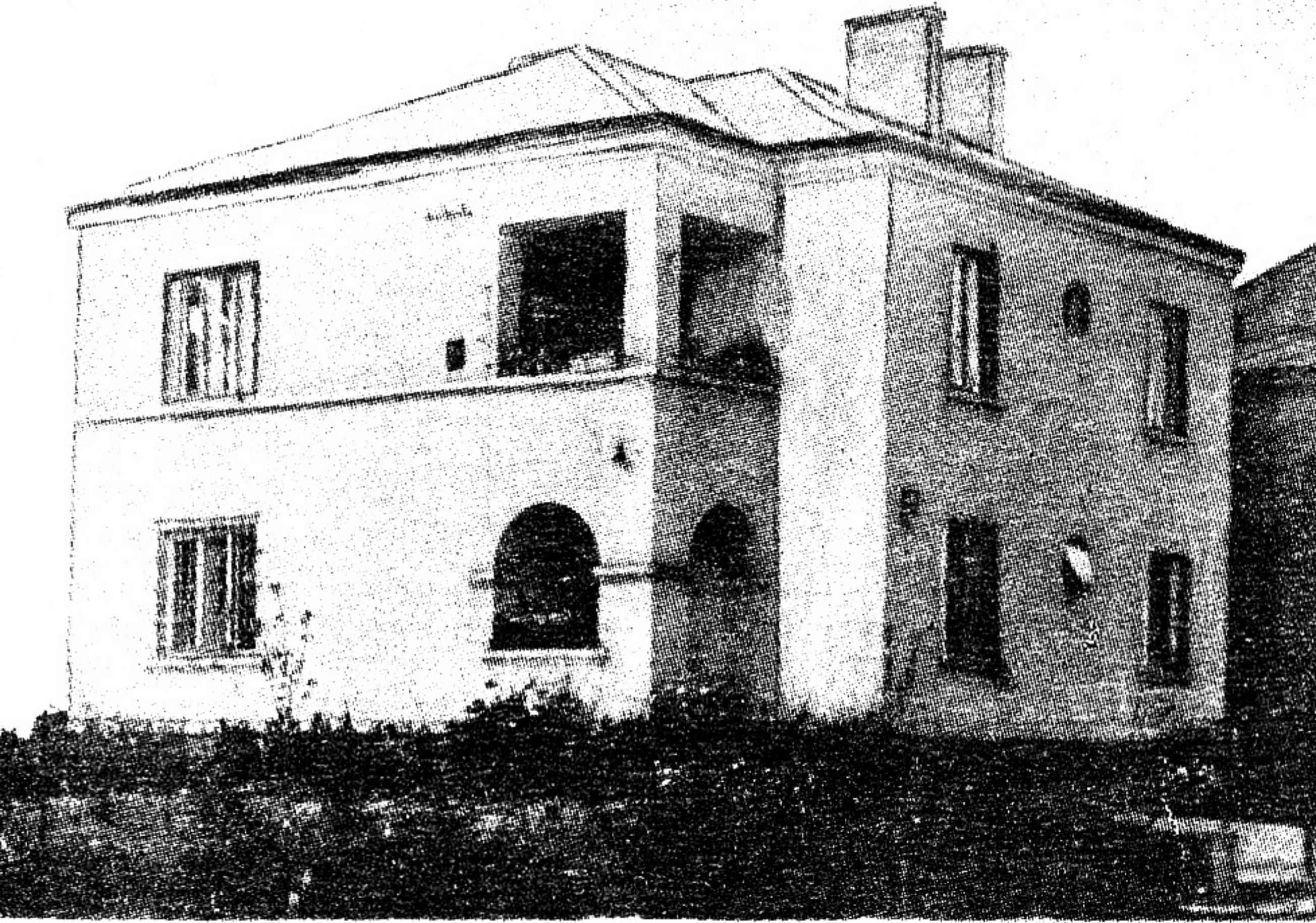
На цьому ми закінчуємо нашу будівельну вікторину.

Думайте, товариші, гадайте, на наші запитання відповідайте.

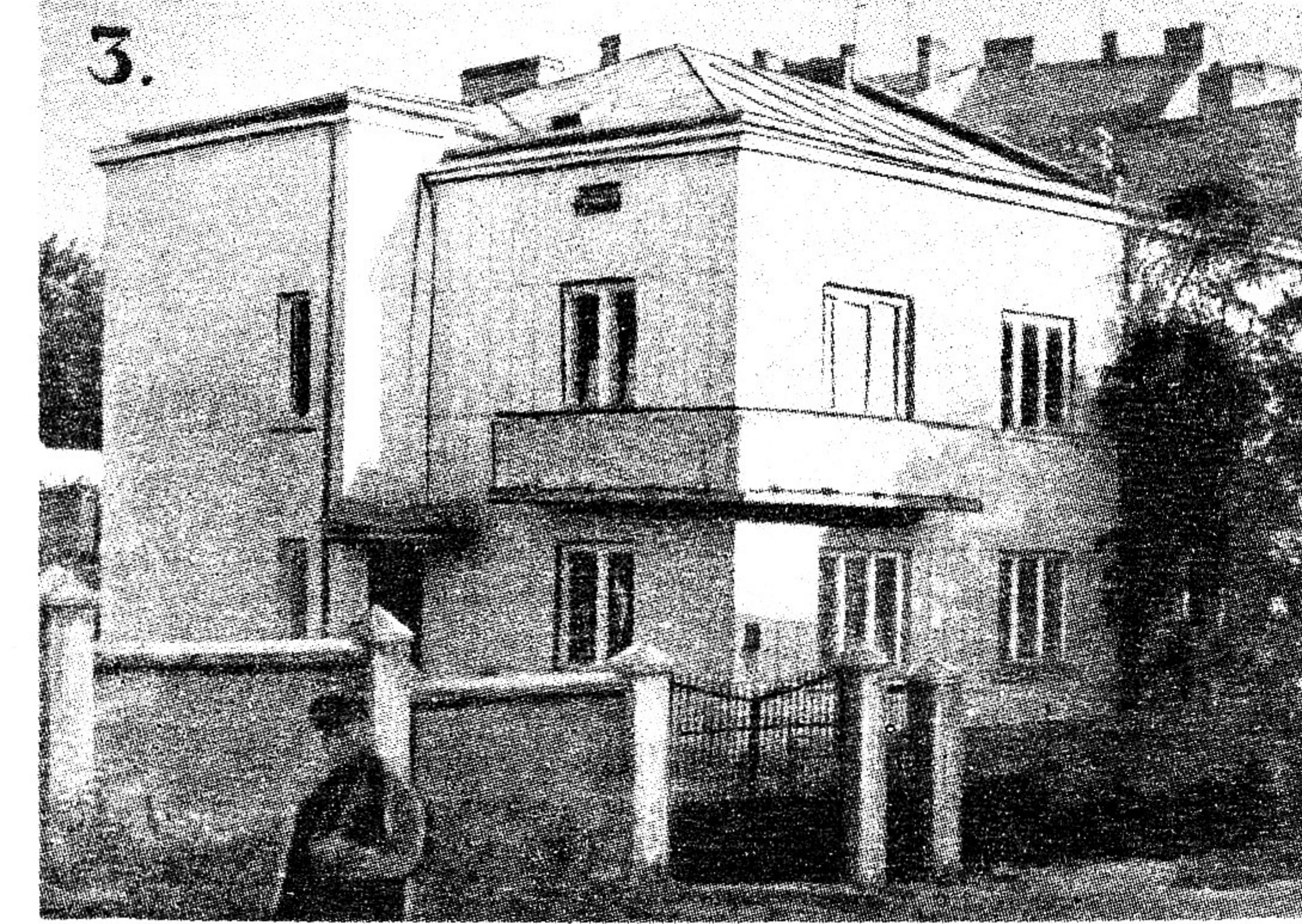
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Львів.

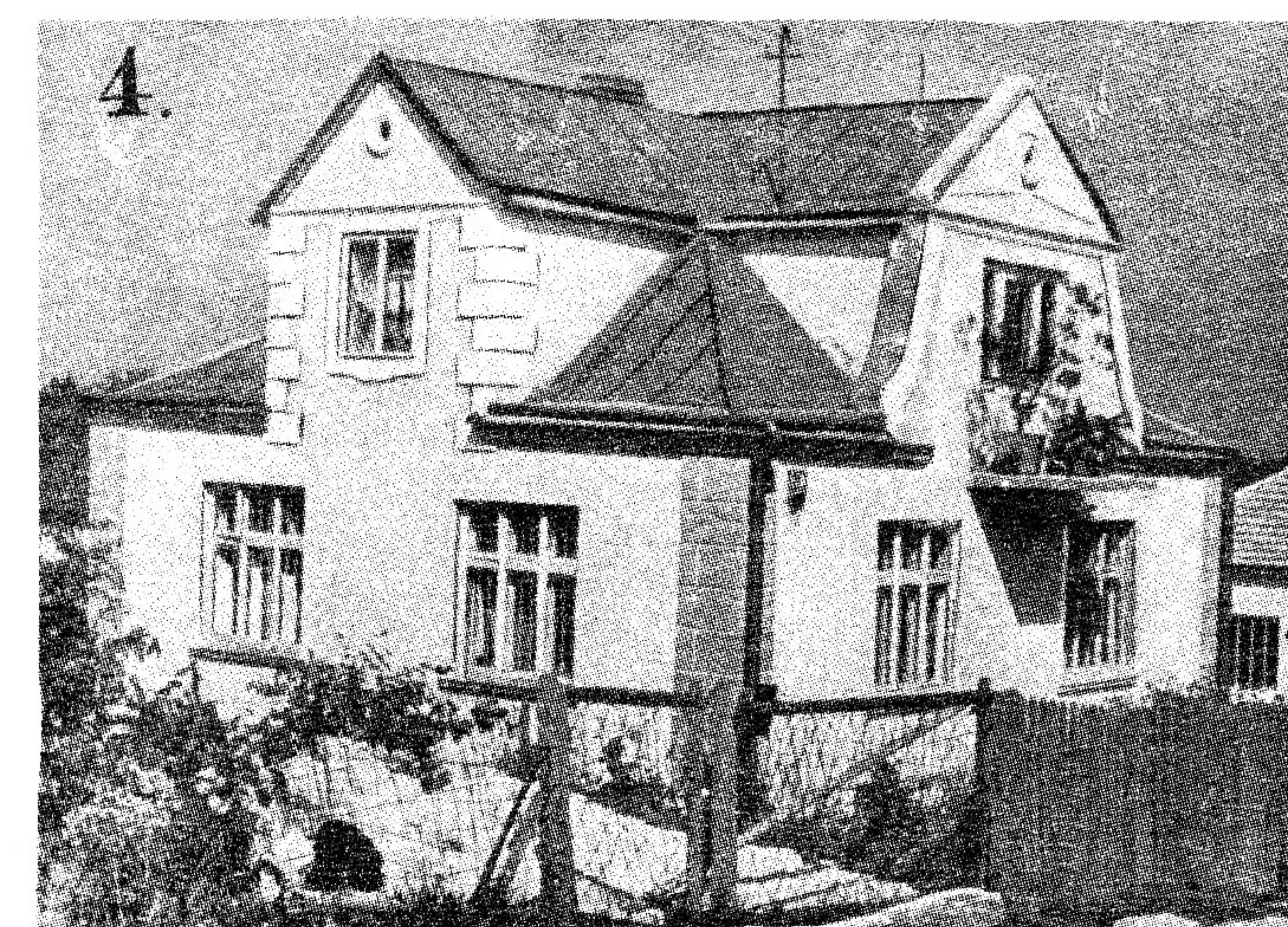
2.

3.

4.

ЖИВ я собі тихо й спокійно на околиці величезного району нашого чудового Києва! Не по цей бік Дніпра, де через кожні п'ять кроків морозивом та газовою водою торгають, а по той бік, де нових вулиць сила-силенна, але про морозиво та газовану воду і не думай. Та якби тільки оця біда, а то...

Отож, жив я, та якось занедував звечора, нікому нічого не скав, а до ранку вроді й помер... Задубів увесь — нічим поворухнути не можу, очі заплюшилися, тільки — що за оказія? — чую все!

Попрокидалися мої домочадці та як заголосята:

— Ой, дідуся, ой, рідненький! Що ж нам тепер робити?!

— Звісно, що, — міркую, — поховати, пом'янути, та й починати за спадщину судитися...

Коли це озвався син мій, Мишка.

— Цітте, — каже, — ще наплачесмось, а зараз треба за пох-

„ЛІТУРГІЯ“ ДІДА СЕРГІЯ

рон братися... Ти, Мотре, біжи по горілку, а я — на кладовище, по місце... Треба сьогодні упоратися, щоб завтра й поховати!

— А я, — подала голос моя старенька, — піду покличу отця Захарія — нехай почитає... Хоч покійничок, царствіє йому небесне, ні бога, ні чорта не боявся, та все ж християнська душа...

По тій мові евакуювали мене з ліжка на стіл, та й розбіглися.

Тихо стало. Аж ось і отець Захарій прибув і щось вичитувати почав... Свічкою горіло засмерділо...

Коли годинник бовкнув сім чи вісім разів, повернулися мої рідні.

— Нічого не вийшло, — каже син. — З кладовища наладили мене до загсу, з загсу — до лікаря, а лікар засумнівався... «Поскільки, каже, тато ваш наглою смертю помер, то до анатомки везти дове-

деться...» Отже, слухайте програму на завтра: я повезу старого до анатомки, а ви тут про труну і все інше поклопочітесь...»

Наступного дня знову всі розбіглися. Лежу. Захарій знову читає...

Читав би, думаю, краще «Королеву Марго», не так би сумно було лежати.

...Бовкнув годинник разів шість — повернулося мое сімейство, дихають усі важко... Стара, чую, бурмоче щось, а син плакати почав:

— Ой, татуню ріднеський! Лежите та й не знаєте, що ми вже з ніг збилися. Цілісінський день по всіх усюдах гасав — машини не дістав! Ні труни ніде зробити, ні вінків купити, ні кататалка замовити! А про оркестр і думати годі! І чому ви, татуню, в Дарниці, а не на Хрещатику померли?

Тут уже мене злість почала роз-

брати на всі оті непорядки! І, ма-
бути, від тієї зlosti відчув я... що
можу говорити. Дригнув ногою,
кліпнув очима та й вигукнув на
всю хату:

— Чую, синку, чую! Не мучтеся
їй не клопочітесь — передумав я
помирати!

Тут як затанцюють усі, як заго-
лосять! Від радошів, звичайно.

— Ну, тату, дяка вам велика! —
каже син. — Робіть фізкультзаряд-
ку та й живіть років сто п'ятдесят!

А онучок Мишко тиче мені буб-
лика та й лепече:

— Ти, дідуся, сплавді взе біль-
се не помлес?

— Ні, кажу, не помру, хай йому
всячина! Не доведи, доле, в Дар-
ниці помирати. Тут цілий тиждень
лежатимеш, поки поховають. Боки
одлєжиш.

...Потім казали лікарі, що хво-
роба зі мною така приключилася —
літургією, чи що, звється...
Ну, то щастя мое!

Д. ВІШНЕВИЙ.

ВОДИЧКА БІЖИТЬ, А РИБКА ЛЕЖИТЬ

Пам'ятаєте того дивака, який хотів ложкою річку висьорбати, щоб потім риби покушувати?

Скажемо зразу, що лісничий Ірпінського лісництва Волошин і директор Київського мехлісгоспу Власюк на нього зовсім не схожі.

Куди тому небораці до них!

Недалеко від робітничого селища Стоянка, в мальовничому лісі, весело вибліскував своїм дзеркалом чималий ставок. Дуже гарний ставок. Його навіть називали — маленьке озеро Ріца...

І от з якогось часу Власюк і Волошин не могли спокійно пройти по березі ставка, щоб не замислитись: «А що ж воно там у воді плаває? І яке ж то воно на сковороді буде?»

Вудки були забраковані відразу, як знаряддя малопродуктивне. Треба було знайти якийсь радикальний спосіб, такий, щоб і не замочитися і риби наловити.

Власюк і Волошин такий спосіб знайшли. Виявляється, що можна не тільки відділити рибу від ставка, але й навпаки. Досить тільки дамбу зруйнувати, як ставок стане сам по собі, а риба сама по собі.

Дамбу зруйнували. Пішла вода у річку Ірпінь, а риба залишилася на місці. От і все. Зberи її в кошик. Ну, для Волошина і Власюка це вже не важка робота — упоралися!

Було собі маленьке озеро Ріца — і не стало його. Ще в 1958 році дамбу зруйнували, а от відремонтувати її охочих нема.

Шкода, що Києво-Святошинська райрада не воздала належно рибалкам - рационалізаторам Власюку і Волошину. Адже вони заслужили!

Певне, товариші з райради настільки здивовані розмахом риболовів, що слів відповідних від подиву знайти не можуть.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЧОРТМЕТ ЙОГО ЗНАЄ...

Приїхав у село Поляна, Золочівського району, представник Львівської контори «Головвторчормету» Сопов. Приїхав, зайшов у школу та й рече:

— А хочете, діти, мати телевізор?

— Дуже хочемо дивитися телепередачі! — в один голос вигукнули учні.

— Отож не дрімайте, а металевий брухт збирайте. Назираєте сім тонн — одержите 1000 крб. премії.

Учнів довго просити не треба. Як узялися та й назбиралі дев'ять тонн чорного металу, ще й два центнери кольорового на придачу.

Забрав Сопов металолом, а згодом переказав школі аж 520 крб. А лише брухт кольорового металу вартий 360 крб.

Звернулися представники школи до начальника обласної контори «Головвторчормету» т. Мірошниченка, але той металевим голосом відповів, що нічого знати не хоче.

Чортмет його знає, що у тому вторчорметі робиться!

Розбудив на свою голову.

КУМА-ВИХОВАТЕЛЬКА

— Скажи-но, кумо, що це значить,
Що твій синок так довго плаче?
— Ой, кумцю, я уже й не знаю...
Його й вовками я лякаю,
І віддубасила гарненько,
А він реве й реве дурненький...

В. ЮР'ЄВ.

с. Лозоватка,
Рівнянського району,
Кіровоградської області.

ТЕЛЕГРАФОМАНІЯ

Сімферопольський м'ясокомбінат одержав телеграму такого змісту:

«Припиніть відвантаження свинячої шкірсировини до одержання телеграми. Липовецький».

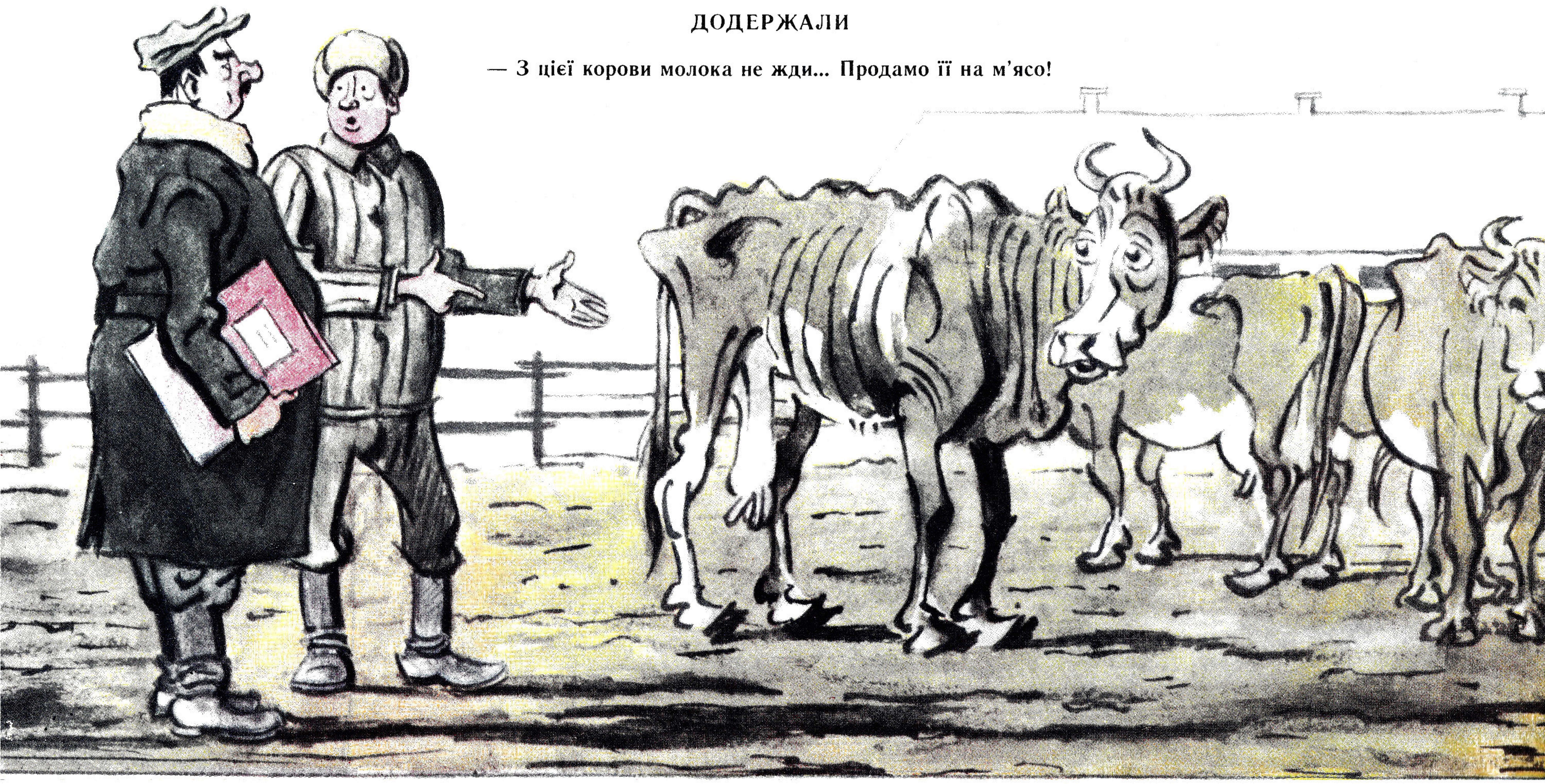
Яків Матвійович Липовецький — директор Сімферопольської шкіряно-сировинної бази. Розташована та база за 700 метрів від м'ясокомбінату. А отже не знайшов Липовецький іншого зв'язку, крім телеграфного.

От і доводиться по тих бити, що люблять телеграми бити.

Мал. В. ЛІТВІНЕНКА

ДОДЕРЖАЛИ

— З цієї корови молока не жди... Продамо її на м'ясо!

Друже Перче!

Після ліквідації Білобожницького району припинили свою роботу чимало організацій та установ. Було також ліквідовано і Білобожницький комбінат комунальних підприємств.

Але ще досі сидять у конторі комбінату чотири штатні одиниці, бо Тернопільський облвиконком ніянк не збереться затвердити рішення про ліквідацію комбінату.

Отак воно і йде. Діроколи й чорнильниці охороняють аж четверо сторожів, зарплата ім виплачується регулярно. Малувато, правда, тих сторожів, але мусить бідошні якось справлятися.

Терпеливо вони сидять і розводячого виглядають, щоб зняв іх з того поста.

Може, ти, Перче, візьмеш на себе цю функцію?

М. КАРПЕНКО.

с. Білобожниця,
Чортківського району,
Тернопільської області.

У новому селищі Кременчукесбуду трапляються ще люди з старою психологією.

Начальник дільниці Максименко М. Ф. поселився в хороший квартиру. Пожив там, пожив, аж дивиться — новий будинок в експлуатацію здають. Він за свої речі та туди.

Не встиг Максименко у новій квартирі місця нагріти, аж бачить — ще кращий будинок збудували. Він за

речі та туди.

Як рукавички, міняють квартири і заступник голови профорганізації Хрипко, і партторг АТК Білостоцький та інші, ім подібні.

У нові квартири переїжджають, а з старих газові плити і балони та інше обладнання забирають. Діють за принципом: після нас хоч потоп.

Заступник начальника будівництва по побуту т. Мінін на те спокійно поглядає та хитрунців з новосіллям поздоровляє.

А поздоров, Перче, його і переїджих свах, та так, щоб у них пропала охота до квартирекомбінацій.

В. ЯКОВЧУК.

Як ти гадаєш: чи можна вірити очам своїм? Коли вважаєш, що можна, то глибоко помиляєшся.

Була 8 година ранку, коли я вазітав до чайної Чаплинського споживчого товариства. І побачив, що в таку ранню пору тут жваво торгували горілкою. Ще я побачив об'яву: «Горілка продається з 10 години ранку».

Оскільки те, про що в об'яві говорилося, ніяк не в'язалося з тим, що в чайній робилося, я написав скандальний твір: «Горілка продається з 10 години ранку». Написав і став чекати, що з цього вийде. Вийшов конфуз. Хтось мою снаргу перекреслив і написав: «Неправильно споживчого товариства Харченка, чи голови райспоживспілки Ковальова, чи, може, самого славнозвісного Кузьми Пруткова. Адже і він колись стверджував: «Якщо на клітці слона побачиш напис «буйвол», — не вір очам своїм!»

М. Херсон.

Інструктор обкому, П. ЯЦУРА, комсомолу.

Ти, мабуть, не знаєш, про кого то сказано: «На кожусі сидить, а від холоду тримтить». Та це ж — про наш Житомирський м'ясокомбінат!

«Сидить» наш м'ясокомбінат буквально на залізничній колії. Колись нею підвозили паливо до міської електростанції. З переходом на газове опалення, електростанції колія вже не потрібна. Нам вона потрібна до зарізу, але ми нею не користуємося.

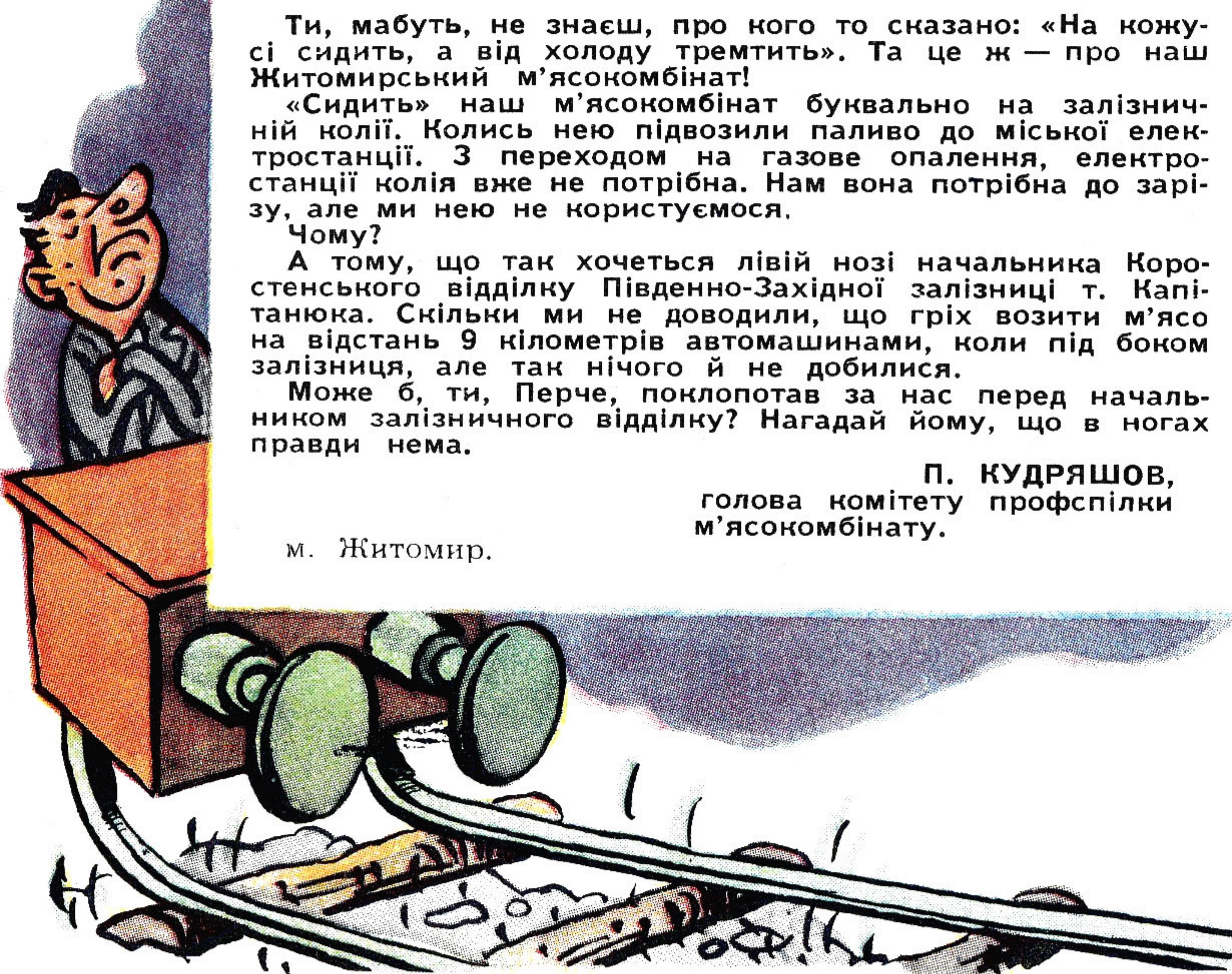
Чому?

А тому, що так хочеться лівій нозі начальника Корostenського відділку Південно-Західної залізниці т. Капітанюка. Скільки ми не доводили, що гріх возити м'ясо на відстань 9 кілометрів автомашинами, коли під боком залізниця, але так нічого й не добилися.

Може б, ти, Перче, поклонітесь за нас перед начальником залізничного відділку? Нагадай йому, що в ногах правди нема.

П. КУДРЯШОВ,
голова комітету профспілки
м'ясокомбінату.

м. Житомир.

— Ну, як учора погуляв на іменинах?

— Нормально...

ТРАНСПОРТНІ ВИКРУТАСІ

Треба було відправити вагон рубероїду з Києва на станцію Баси. Подумаєш, велике діло! Що простіше: засукати рукави, поплювати в долоні, завантажити рубероїд у вагон, виписати накладну, подати гудок та й гайда на Ніжин, Бахмач, Конотоп, Суми. А там уже й до станції Баси недалеко.

Точнісінько так і почали: завантажили рубероїд у вагон на станції Київ-Московський, виписали накладну, подали гудок та й гайда... аж до станції Київ-Петрівка.

А на Петрівці знову засукували рукави та плювали в долоні, і не раз, а двічі. Перший раз, коли з вагона рубероїд вивантажували, а другий — коли той рубероїд на пароплав вантажили.

Та як там не було, а з поставленим завданням і залізничники і річковики справилися. Подав пароплав гудок та й пішов Дніпром аж до Кременчука.

А в Кременчуці знову засукували рукави та плювали в долоні, та знову не раз, а двічі. Перший раз — коли з пароплава рубероїд вивантажували, а другий — коли на залізниці у вагон вантажили. Знову подали гудок та й гайда через Полтаву і Тростянець аж до Басів. Довезли, нарешті, рубероїд адресатові — конторі постачання будтресту № 90.

Яку ж економію дало таке кооперування залізничного і водного транспорту?

Віддалі від Києва до Басів по залізниці 355 кілометрів, а Дніпром з Києва до Кременчука 336. З Кременчука до Басів ще треба покрити залізницею 420 кілометрів. За цю залізнично-водну комбінацію заплачено тарифу 1886 карбованців, а якби рубероїд везли тільки залізницею, тариф становив би 608 карбованців, тобто втричі менше.

Пряма є найкоротша віддаль між двома точками. Про це ще древні твердили. А от деякі ученні плановики з Київського раднаргоспу та Південно-Західної залізниці і досі цієї аксіоми не завчили.

Використовувати водний транспорт треба. Але ж не рекомендується плавати при найпростіших розрахунках.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакція одержала листа з Краснопільського району, в якому описувалися дії злочинців, що засіли в райшляхвідділі, райколгоспбуді та колгоспі «Червона зірка». Прокуратура Сумської області розслідувала цю справу і притягла винних до кримінальної відповідальнності.

Вироком народного суду колишніх завідувачів Краснопільським райшляхвідділом Савенкова засуджено до 10 років, механіка райколгоспбуду Шевченка до 9 років, касира колгоспу «Червона зірка» Ткаченка П. І. до 10 років, рахівника Супруна Л. А. до 9 років та бухгалтера Стрижака до 5 років ув'язнення.

★ Читачі написали в редакцію листа про порушення фінансово-бюджетної дисципліни працівниками Коломийського райвиконкому. Виконком Станіславської обласної Ради повідомив, що факти повністю ствердилися.

Заступникові голови райвикон-

кому (колишньому зав. райфінвідділом) Патрицькому І. І. оголошено суверу догану та стягнуто з нього незаконно одержану премію. Завідувача райфінвідділом Бігуну Н. І. з роботи знято. Завідувача Будинком культури Мельничук засуджено до 1 року позбавлення волі. Секретаря райвиконкому Сурмая та завідувача загальним відділом Гаврищенка з роботи знято.

★ Голова колгоспу «Шляхом Лепіна» Плюта П. О. (Вінницький район) не стільки керував колгоспом, скільки дбав про власний добробут. Він порушував закони і зловживав своїм становищем.

Колгоспники написали про його дії до редакції журналу.

Голова Вінницької райради депутатів трудящих т. Волинкін повідомив, що при перевірці факти ствердилися. Вінницький обласний суд засудив Плюта П. О. до 8 років позбавлення волі з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора),
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (416) (на українському языку).

Підписано до друку 21.X.1959 р.

Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 22171.

Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2.

Зам. 5539. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокнов,
опрацював Олег Леськів

<http://perec-ua.livejournal.com>

Об'яви, о_голошення

Дивіться на екранах

ТЕЛЕВІЗОРІВ у м.Черкасах-

ВИКРИЛЕНІ ЗОБРАЖЕННЯ,
СПОТВОРЕНІ ОБЛИЧЧЯ,
ЗАТУМАНЕНІ КАРТИНКИ.

Спішіть побачити

нашу роботу, поки ще взагалі
хоч що-небудь видно.

Черкаський
ретрансляційний пункт.

Ужгородський міськпромкомбінат

Пропонує споживачам кухонні
газові плити на таких умовах:

Ваші
гроши -
наші
обіцянки.

БУДУТЬ
ПРЕМІЙОВАНІ

Громадяни, яким пощастило обмінятися у нас
браковане взуття нашого ж виробництва
і які, часто відвідуючи фабрику,
не порвуть власних черевиків.

ДИРЕКЦІЯ
Ужгородської взуттєвої
фабрики.

ВІДКРИТО ПОСТІЙНУ
ВИСТАВКУ

дрібних речей та утилісировини,
знайдених у борщах та кашах
виробництва фабрики-кухні
при Кіровоградському заводі

„ЧЕРВОНА ЗІРКА”

Заходами директора фабрики-
кухні т. Яремчука А.І.
та завідуючого виробництвом
т. Шетковського Н.Г.,
виставка щоденно
повінна єтися новими експонатами.

ВИНИЩУЄМО
РИБУ

БЕЗ ОБМежЕНЬ, отруюючи воду
в річках, водоймищах.

З пропозиціями звертатися на адресу:
Ровенська область, Шпанівський спиртозавод -
до директора т. Науменка та Здолбунівське депо -
до начальника т. Намолота.

ДЕНЬ і НІЧ

ВІДКРИТИХ
ДВЕРЕЙ

У ШАФАХ ВИРОБ-
НИЦТВА АРТІЛІ ІМ.
19-го ПАРТЗІЗДУ
(м. Городенка, Стані-
славської області)
Зроблено ці шафи
з сирого дерева і
двері в них відкри-
ваються раз і навіки.

КУПУЙТЕ ШАФИ

цієї артілі, якщо вам
не шкода своїх грошей!

Чого вони варті, можна
довідатися у Ковелі на
Волині, в місцевому ком-
бінаті комунальних під-
приємств.

Обіцяні плити там
ждуть з серпня, а гроши
за них (135.000 крб.)
ми одержали вчасно
ше в липні цього року.

ДИРЕКТОР
Ужгородського
міськпромкомбінату

АТРАКЦІОН!!!

СТРИБКИ

АВТОМАШИН

З мосту та в воду
можна часто спостерігати
на автотрасі між Рудником
імені Леніна та селищем
Веселі Терни біля Кривого
Рогу.

НА ВІДОВИЩЕ
ЗАПРОШУЮТЬСЯ

ПРЕДСТАВНИКИ Міністерства
автомобільного транспорту
і шосейних шляхів, щоб пе-
ресвідчитись, що той міст
ні для чого іншого
не годиться.